

или нещо, което се е случило. Когато пристигнах в Бърно, оброчно казано, мирогледът ми се отвори. Първите седмици и месеци претърпях културен шок – изведижд се натрупа много информация, не знаех езика, започвах да го учини – моятък ти работи на съвсем други честоти. Започнах да виждам повече нови неща, да се интересувам повече, защото в България е различно. Не искам да кажа, че всичко е затворено, но хората имат „граници“ – трудно допускат нещо ново и различно, свикнали са на леко

Изложбата „Апокалипсарум“ в реномираната галерия Art S Salon, пр. Прага

локално мислене. За мен преломният момент беше, че дойдох тук, в Чехия, и то на определена възраст, когато човек става самостоятелен и започва да мисли по-различно – какво да то обогати в този живот, какво да научи повече.

– Родете сте в Бургас – има ли място за морето в картините Ви и, пообщо казано, кои са Вашите герои?

– Да, морето определено доста ми липсва тук, но още в Академията в Бърно рисуваш често това бургаско море; залива; места около Бургас, които са ми любими. Моят професор винаги казваше: „Най-после Любен започна да рисува море – това, което ние нямаме – добре е!“. Аз обаче не правя картини само с пейзаж, темата е по-затворена. Главният герой е водата, всъщност, може би съм аз, защото това беше една от детските ми мечти. Героят слиза на дъното, опитва се да се спаси. Малко хора знаят, че едва 5 % от морето е изследван. Хората искат да летят, изследват Космоса, а не са направили своето откритие тук, на земята. Моите теми са малко по-затворени, насочени към битието – последната ми голяма изложба, в реномираната галерия Art S Salon, се казваше „Апокалипсарум“ (Apokalipsarum), т.е. апокалипсисът, в

който живеем, последният скок на човека във водата. Това е изложба, породена от съвременното мислене, от влиянието на заобикалящата ме свят, който рефлектира върху мен и аз се опитвам да го изразя в творчеството си. Бсъщност „Апокалипсарум“ доста потвъртува – през лятото беше в Българския културен център в Лондон и имаше голям успех. Изложбата бе представена и в София, в галерия „Академия“, със съдействието на Чешкия културен център, който много ми помогна. С неговия директор, г-жа Хуртаева се ра-

боти изключително добре – тя е млада, съвременна, ерудирана – човек на друга вълна.

– Да очакваме ли скоро нова Ваша голяма изложба?

– Да, очертава се нещо такова догодина, тук, в чешката столица. Ще продължа темата, но е възможно да я развия по друг начин.

– Къде сте по-популярен – в България или в Чехия?

– Не съм сигурен. В Чехия през 2013 г. получих награда за млада автор до 35 години (ART PRAGUE Young Award) и след това изведижд станах популярен тук, но в България популярността ми също нарасна. Получих друга награда, засили се интересът към моите неща. После бях на финала на „БАЗА“ – наградата за съвременно изкуство в България. Не я спечелих, но самото участие е много престижно. Общо взето се опитвам да държа и „двете сцени“, ако може още една, ще държа и нея. Сега започнах работа с една галерия в Лондон и се опитвам и там нещо да се случи – пазарът обаче е съвсем друг; хората, манталитета. Дано, защото изкуството е за всеки и е хубаво да се разпространява, да се вижда. ◆

Стиховете ѝ възпяват красотата на България, поезията ѝ докосва, стопла, напомня и ни връща... у дома. Тя е Ивелина Никова, счетоводител по професия и поет по душа. Наричат я с много имена и те всички ѝ прилягат. Настоява да разговаряме, на ти и е толкова земя. Пише в рима и тъче със златна нишка, докосваща човешките сърца. Открита, сърцата и вдъхновяваща – запознайте се с Ивелина Никова, която в едно неподправено интервю, разказва за себе си, стиховете, любовта към България и новите проекти.

– Здравейте, госпожо Никова, моля представте ни се!

– Здравейте, приятно ми е, моля нека е на „ти“. Аз съм просто Ивелина. Онези, които ме познават, знаят, че не обичам много да говоря за себе си и предпочитам стиховете ми да свършат това. Наричат ме с много имена: Дъщеря на пеперуди; Пепеляшка; Усмивка в бетои; Стъгнице; Алтъна... Оказва се, че „нямам име“, но затова пък имам много лица. Затова ще се опитам да се представя с усмивка, и чрез стиховете:

„Черупковашкият ми с брива все е, обуйте ми – неубийте мравка, косите ми разровени се вент. Любимото ми цвече? – Незабравка. За някой каткут съм, за друг съм роза, трохлика суза – в гърлото присядам, хлапашки шур, не стина дама. Не шия, не плета, не ми се шета, рисувам си завитите на лист смоня, препитам на хартиена ракета от тук до Марс. Наричайте ме И!“

– По професия си счетоводител, как постигнали баланс между рационалността и точна професия и лириката? И има ли всъщност поезия в числата и числа в поезията?

– Да, по професия съм счетоводител. Отстрани това странно съчетание на сметки и рими вероятно изглежда трудно и дори невъзможно, но всички знаем в какви времена живеем и поради тази причина приятелството ми с цифрите е моятта гаранция за сигурност и баланс в живота. Не смятам, че съществува поезия в числата и въобще в точните науки. Малкото свободно време ме мобилизира, за да бъда и добра домакиня, и подкрепяща майка, без всички ангажменти да ми пречат на писането на стихове – когато човек носи в себе си това огънче, главата не пита кога да

Хилядите лица на Родината, вплетени със златна нишка в поезията на Ивелина Никова

се родят поредните рими, а ръцете сами се освобождават от всичко друго, за да драсят словата...

– Какво разгорта в теб това огънче на поезията, за което говориш?

– Честичко ме наричат и „момичето с тъжните очи“. Именно тъгата отключи творческата искра в мен. Аз обаче всеки ден се опитвам да превръщам тази тъга в нещо стойностно или, както обичам да казвам – в калпа мед, за да лекувам рани. Може да звучи много понаито и тривално, но ме дупчи за гърлото една протегната за жълти стотинки ръка; горчи ми, когато виждам как майки дърпат децата си от витрините и все още не мога да свикна с вида на изгубилите надежда очи на възрастните...

– А какво те вдъхновява?

– Най-силно ме вдъхновяват красотата на България и топлината на човешките взаимоотношения. Но импулс за писане мога да получа, възхищавайки се на залеза или на капчици роса по една цъфнала маргаритка.

– Каква е ролята на поезията в наше спомно и забравяно съвремие?

– Стойността поезия, както казва Венцеслав Константинов, „Изтрайва някоя вечности“. Тя притежава способността да възлупа, предизвиква размисли и възпитават младото поколение.

– Трудно ли е да бъдеш творец в България?

– Творците винаги са били генератори на новото, красивото или полезното за обществото. Поетите (както всички творци) не са по-различни от своите събратя – всеки, докато се до магията на думите, които може да подреди в стихове, се стреми да изрази духа на своето време, да подтикне към хармония и съвършенство, да „извлече“ от нас най-доброто и да ни даде свят, че не напразно сме дошли на този свят. В този смисъл, не мисля, че е трудно да твориш в България.

– Темата за родното, родните ценности и символи е богато наситена твоите стихове. Как би представила с няколко думи на читателите своята стихосбирка „България в сърцето ми“?

– Цялата си любов към Родината съм събрала в стихосбирката „България в сърцето ми“. В днешното бездуховно време, смея да твърдя, че все повече имаме нужда от завръщане към родните си корени. Ще ми се всеки да намери своя си повод да се гордее, че е българин и да работи за благото на Родината. Ето защо тази книга съдържа стихове, посветени на български градове и на бележити българи, префразирани в стихове легенди и възлупи природни забележителности.

– Съвсем скоро от печат излезе новостта „Алтъна“. Тя естествено продължение на стихотворението „Алтъна разказва“ ли е?

– „Алтъна разказва“ се нарича едно от стихотворенията ми, включено във втората ми стихосбирка „България в сърцето ми“. След като го публикувах в социалната мрежа, получих различни предложения, между които например да превърна стиховете в роман, песни или филм. Това реших да опитам да създам повест. Имам и други планове за „Алтъна“, но бидежте още пожелавате дали ще намеря сили и съмшелници за нещо по-голямо...

– Беше ли предизвикателство написването на „Алтъна“? Труден ли е скокът от поезията към прозата?

– „Алтъна“ беше предизвикателство за мен, първата ми стъпка в прозата. Учих се в движение, защото прозата си има своите правила и изисквания. Опитах се да дам отговори на вечни теми – какво е да имаме различна реалити, можем ли да бъдем винаги добри, правят ли ни различни физическите белези и можем ли въпреки всичко да живеем заедно.

– Сънуваш ли в рими?

– Не все още не ми се е случвало да усетя тази магия.

– Има ли връзка детски спомени, който да си вплетя в стиховете си?

– В спомените ми живее една възрастна жена, която прави вкусна вита баница – моятта баба. В неява намет се роди стихотворението „Баницата баница“. За съжаление, все още не съм се научила да точно тъгните кори с любов като нея.

– Работиш ли над нещо ново след

Ивелина Никова

„Алтъна“?

– Подготвям нова стихосбирка с работно заглавие „Платил съм си“. Имам готовност и за втора стихосбирка, посветена на Родината ми. Пиша и импресиони, кратки разкази. Но за всичко има време.

– А за какво не ти остава време?

– Не ми остава време да скучая и да мисля негативно.

– И като за финал – кой твой стих би подарила на читателите на списание „Роден глас“?

– Благодаря за поканата, честта и удоволствието да бъда Ваш гост! Желая Ви успех и много нови читатели!

Молитва за България

О, Боже, опаш от зно България от робски мрак и майчини съзми, от змететръс, порои и поквари, от блясък на прелетелски камши! Пази на Рила езерата, Боже, на Добруджата златна песента, на Казанлъка розовото лове, в Родопи – на Орфеев любонга! Със устни, Боже, Тракия целувай, камбаните и шаш те писомна а после синята мечта на Дунав и шипческите орлови гвеша! Със сила и блага дари народа, плати с кръста си сватата земя България да стигне пак възхода и да застане гордо пред света! ◆